

**Kapitán
Bartoš
Zasahuje**

4

Hana Militká

Hana *Milítká*

Kapitán Bartoš zasahuje 4

Jednou mezi půlnocí

Detektivní román věnuji
Květině a Jiřímu Halberštátovým

Melodie

Slyším tě z dáli.
Kde se touláš?
Proč nejsi se mnou?
Nezavoláš.

Je mi moc smutno.
Přijď si pro mne.
Budu tě hledat do skončení dne.

Pak zase znovu budu doufat,
že si mě najdeš,
přijdeš pofoukat
bolesti, které musím skrývat.

Bez tebe nejsem vůbec živá.
Bez tebe nemá nic svou vůni.
Barvy jsou bledé. Já jsem smutná.
Najdi mě. Napiš. Nebo brnkni.

Neznám tě, ale moc mi chybíš.
Potřebuji tě k životu.
Jestli se o mně někdy dozvíš,
spěchej zahnat mou prázdnotu.

Konečně s tebou budu volně dýchat.
Konečně s tebou budu celá.

Můj život bude barvy míchat.
Vím, že jen s tebou budu vřelá.

Jen s tebou poznám všechny barvy s duhou.
Budu veselá a vše bude mít smysl.
Najdi mě, prosím, nenech šedou,
aby mě zahalila, zalehla mou mysl.

Narodila se o půlnoci v letadle z Ammánu do Prahy.

Její otec Milan Javor byl služebně déle než rok v Jordánsku. Rekonstruovala se tam velká nemocnice v hlavním městě. Otec měl na starosti vybavení celé nemocnice kompletními moderními přístroji. Byla to výjimečná zakázka, proto vzal rodinu s sebou.

Matka Jana Javorová si přála porodit dítě doma, v Čechách. Neptali se na pohlaví dítěte. Chtěli se nechat překvapit. Dítě se mělo narodit až za deset dní, ale možná se chtělo podívat na svět z výšky. Porod proběhl velice rychle. Narodila se holčička. Jakmile ji vzali do náruče, rozplakala se.

Dali jí jméno Leila, jako krásná příjemná noc. Spíš vypadala jako pěkný letní podvečer. Pojmenovali ji po lékařce z Jordánska, která letěla stejným letadlem a pomohla jí na svět. Leila měla kolem krku omotanou pupeční šňůru, bez odborné pomoci mohla zemřít. Její dvojče se narodilo mrtvé. Chlapečkovi se zastavilo srdíčko dřív, než stihl vykouknout na svět. Nebylo mu už pomoci. Možná v nemocnici by si poradili. Kdo ví.

Leila byla třetím dítětem manželů Javorových. Lékařka jí vystavila rodný list. Slavnostně předala roztomilou holčičku mamince. Radost byla veliká, ale vzápětí byla vystřídána žalem za mrtvého chlapce.

Jak plynul čas, starší sestra a bratr si s Leilou chtěli hrát. Ona však nechtěla. Byla ráda sama. Jako kdyby byla myšlenkami někde jinde.

Rostla do krásy. Její tmavohnědé vlasy byly dlouhé a husté, její zelené oči byly hluboké.

Milovala otce, protože jí vždycky všechno vysvětlil. S matkou si nějak nerozuměla, přestože ji milovala. Jakoby mezi nimi byla podvědomě smrt dvojčete. Většinou spolu mlčely.

Jednoho dne přišla s pláčem domů ze školky: „Mami, děti mi říkaly, že nejsem vaše. Prý mám takové divné jméno, mám tmavé vlasy a zelené oči jako vodník. Mami, že jsem vaše a ne vodníkova?“ naříkala zoufale Leila.

„Jsou zlí. Samozřejmě, že jsi naše. Máme tě rádi, jsme tvá rodina. Ty jsi naše hodná dceruška, naše chytrá hlavička.“ Přitulila se k mámě a schovala u ní svůj veliký žal.

Netušila proč, ale cítila, že je jiná. Byla citlivější, uzavřenější, byla občas duchem nepřítomná, jako kdyby ji volaly neznámé kraje, neznámé touhy.

Když měla pět let, byla jednou sama doma. Nechtěla jít s rodiči k babičce, která bydlela kousek od nich. Starší sourozenci dostali za úkol na Leilu dávat pozor, aby se jí nic nestalo, ale hráli si někde na ulici s ostatními kamarády z domu. Možná lezli zase na střechy garáží a hráli si na schovávanou.

Bylo už šero. Vítr se opíral do korun stromů. Někde v dáli štěkal pes. Poblíž tlouklo otevřené okno, zmítané větrem. U bytu někdo zazvonil.

Leila otevřela.

Na prahu stála velká tmavá paní. „Jak se jmenuješ, holčičko?“

„Leila.“

Žena rozevřela náruč.

Holčička se k ní rozběhla.

Neznámá paní ji vzala do náruče. Zaklapla dveře a odcházela s ní pryč. Leila neplakala, smála se a tiskla k ženě.

Za půl hodiny se vrátili rodiče. Hledali své děti. Oba starší sourozence našli na dvoře. Ptali se po Leile: „Zůstala doma. Nechtěla si s námi hrát,“ pípl Ládík. „Říkali jsme jí, že nesmí nikam chodit. Možná utekla. Pořád jen kouká z okna, vůbec nemluví. Nikdo neví, co si myslí. Tváří se tajemně,“ stěžovala si nejstarší Bára.

Rodiče v zoufalství vyběhli na ulici. Volali Leilu, ptali se kolemjdoucích. Nikdo si malé holčičky nevšiml.

Rodiče zavolali na policii. Rozjelo se urychleně pátrání. Při zmiizení dítěte s každou hodinou klesají šance na jeho nalezení.

„Hlavně, aby ji našli živou,“ šeptala matka prosebně. Brada se jí chvěla, nebyla schopná udělat krok. Seděla bezradně v křesle a nevnímala okolí. „Měla jít s námi. Jestli se jí něco stane, nikdy si to neodpustím.“

Policie si vyžádala co nejnovější fotografii. Strážníci dostali fotku a chodili po Praze dům od domu. Všude se vyptávali, jestli někdo nespátřil pětiletou holčičku, která je na obrázku.

Nikdo nic neviděl.

K domu, kde bydlela Leila, se pomalu blížila žena s malou dívenkou. Nikdo si jich nevšiml. Žena došla k domu a zazvonila na zvoněk. Bára stiskla domovního vrátného, vpustila návštěvníky dovnitř. Za chvíli žena zvonila u bytu.

Bára bezmyšlenkovitě otevřela: „Dobrý den,“ zůstala s pusou otevřenou. „Jé, mami, Leila je tady s nějakou paní,“ vykřikla překvapeně.

„Jé, Leila je tady!“ vykřikl Ládík jako ozvěna.

Maminka běžela do předsíně. Zůstala v úžasu stát: „Dobrý den,“ řekla nejistě.

„Dobrý den,“ usmála se jordánská lékařka Leila. „Jsem moc ráda, že vás zase vidím. Co se tady stalo? Všude samá policie,“ zeptala se lámanou češtinou.

„Báli jsme se, že Leilu někdo unesl,“ hlesla matka. „Kde se tady berete? Kde jste Leilu našla?“

„Psala jsem vám, že přijedu. Mám tady v Praze vyjednanou půlroční stáž. Přišla jsem na návštěvu, jak jsem psala. Otevřela mi Leilí. Vzala jsem ji na chvílku do cukrárny, kterou jsem viděla na rohu. Vůbec mě nenapadlo, že způsobím takový poplach,“ usmála se provinile.

„Leilí, Leilí,“ smáli se sourozenci.

Od té doby jí nikdo neřekl jinak, než Leilí.

Matka hned běžela za velitelem policie: „Už se našla, stalo se nedorozumění.“ Podrobně vyprávěla vše veliteli, který chvíli nechápatě koukal, pak začal odvolávat pátrání. „Takové konce bychom si přáli častěji. Vůbec se neomlouvejte, hlavně, že je dítě v pořádku.“

Doma bylo veselo: „Jsem v Praze už týden,“ vyprávěla lékařka. „po přeletu do Prahy jsem vám poslala dopis.“

„Teď už to chápu,“ řekla matka. „Po Praze jde pošta déle, než z Ammánu do Prahy. Šla na chodbu a otevřela schránku. Byl tam dopis.“

„Tak vida, tady je, opozdilec. Vítejte u nás. Jsme moc rádi, že vás zase vidíme. Určitě máte hlad. Kdyby přišel dopis včas, uvařila bych něco lepšího. Dáte si s námi? Máme maso se zeleninou a rýží.“

„Děkuji, ráda trošku ochutnám.“ Večer strávili v družné náladě.

„Leilí pěkně maluje, vůbec nemůžeme přijít na to, po kom to má,“ chlubila se matka jejími výkresy.

Lékařka si obrázky se zájmem prohlížela a zdálo se, že slzí.

„Není vám dobře?“ zeptala se matka.

„Nic mi není, děkuji za optání. Jen mě trošku pálí oči. Mám na to kapky. Vždycky si kapu až před spaním.“

„Promiňte, netušila jsem, že máte problém s očima. Myslela jsem, že pláčete. Omlouvám se.“

„Nic se neděje. Budu teď půl roku pracovat tady v Praze. Mohu se občas zastavit? Nikoho jiného zatím neznám.“

„Samozřejmě. Moc rádi vás vždycky uvidíme. Pomohla jste nám při porodu Leilí.“

„Byla jsem jenom na správném místě.“

„Nikdy vám nepřestaneme být vděční. Leilí někdy vypadá, jako kdyby jí chlapec scházel.“

„Ano, se smrtí se člověk jen velmi těžko smiřuje. Zvláště u malíčkových nevinných.“

Hovor se pomalu stočil na příjemnější téma.

„Můžete přijet o prázdninách ke mně do Ammánu. Budete bydlet u nás. Zajedeme do přístavu Aqaba, je tam výborné koupání v Rudém moři. Samozřejmě nemůžeme vynechat Mrtvé moře. Dá se na hladině sedět, jak je voda silně nasycená solí. Moře má většinou tři procenta soli, Mrtvé moře má třicet procent. Je to skutečně neuvěřitelný zážitek. Přemýšlejte o tom. Nemusíte mi odpovídat hned. Leilí bych zaplatila i letenku. Cítím se tak trošku jako její teta. Byla můj první samostatný porod.“

„Bylo by hezké vrátit se tam. K Mrtvému moři jsme se tenkrát nedostali. Manžel byl pořád v práci. Na výlety nebylo moc času. Zatím vám nemůžeme říct nic bližšího. Je to velmi lákavá nabídka. Nechcete přijít v neděli na oběd? Budeme rádi, když naše pozvání přijmete.“

„Děkuji. Ještě se tady v Praze moc nevyznám. Velmi ráda přijdu.“ Lékařka od nich odešla až před půlnocí. Venku jí začaly slzet oči.

Doktorka Leila

V neděli přišla lékařka Leila ke svým známým na oběd. Matka nachystala kachnu, bramborový knedlík, zelí, pivo, jako zákusek udělala Pařížský dort. Doktorka Leila byla všem něčím velmi blízká. Hlavně malá Leilí na ní mohla oči nechat. Lékařku si velmi oblíbila.

Po kávě s výborným dortem se lékařka zeptala: „Nemáte náhodou nějaké fotky, jak Leilí rostla? Zajímá mne, jak se z toho maličkého miminka stává osobnost.“

„Samozřejmě, že máme fotky. Jen je navštěvám nenabízím. Víím, že to pro někoho není zajímavé, dívat se na cizí fotky. Máme založené album, pro každé naše dítě.“

Donesla všechna alba. „Tohle je nejstarší Bára. Byla hrozně maličká, když se narodila, báli jsme se o ni. Ted' už je dobře stavěná, má sílu,“ líčila hrdě matka.

Prolistovali album, pak přišly na řadu fotky Láďíka: „Byl veliký, hned se měl k světu. Dnes vypadá trošku plachý, ale má silný kořínek.“

Konečně došlo na fotky Leilí. „Ano, na tohle mimino se pamatuju,“ vzrušeně vykřikla doktorka. „Tady máte dokonce fotku i se mnou,“ zašeptala dojatě. „To jsem netušila.“

Dlouho si prohlížela společnou fotku, kde v náručí držela Leilu.

„Vypadáte tady šťastně a nešťastně zároveň,“ podotkla maminka. „Vůbec jsem si toho dosud nevšimla. Prohlíželi jsme si alba už mockrát.“

Doktorka jen stěží zadržovala slzy: „Ano, byl to pro mne velmi vypjatý okamžik. Natož pro vás.“

„Jsme vám velmi vděční, že jste nám pomohla. Bez vás by nežila.“

„Ano, je to dost pravděpodobné.“

„Bože, už je to pět let! Člověk má dojem, že se to stalo včera. Měli jsme odletět o měsíc dřív, ale manželovi posunuli harmonogram. Nemohl odjet, aniž by práci dokončil. Byl to osud,“ zašeptala matka.

„Ano. Taky si to myslím,“ pronesla tiše doktorka. Slzy se jí hrnuly do očí.

„Už vám zase slzí oči. Mohla bych vás doporučit ke své oční lékařce, je skutečně výborná,“ řekla matka.

„Děkuji, jste velmi laskavá, ale mám vše, co potřebuju. Kapky zabírají. Už je dost pozdě, nebudu vás obtěžovat.“

„Nás rozhodně neobtěžujete. Vy asi u sebe nemáte žádné fotky, že?“

Lékařka otevřela kabelku a z kapsičky vyndala pouzdro s fotkami. „Tohle jsou moji rodiče. Už nežijí, bohužel. Otec přišel o práci a utrápil se. Maminka zemřela za pár let po něm. Nemohla bez něho žít.“

„Tohle jste vy?“ zeptala se matka a ukázala na větší ze dvou dívek, které stály vedle rodičů.

„Ano. To jsem já.“

„A kdo je ta sympatická mladší dívenka?“

„Moje sestra Aiša. Byla vždy plná energie. Hezky zpívala i malovala.“

„Mluvíte o ní v minulém čase?“

„Zemřela. Starala jsem se o ni po smrti rodičů, ale stala se nehoda. Promiňte, nemohu o tom ještě mluvit.“

„Moc se vám omlouvám. Asi zemřela nedávno, že?“

„Je to už pět let, ale nikdy se s tím nedokážu smířit.“

„Je mi to moc líto, promiňte,“ zašeptala matka.

„Nic se neděje, nemohla jste to vědět. Vlastně jsem z celé rodiny zůstala sama.“

„Ale při našem setkání v letadle, mám takový dojem, že jste měla před svatbou.“

„Ano, máte dobrou paměť. Svatba byla hned po návratu domů.“

„A máte děti?“

„Ne, nemám. Naše manželství se rozpadlo po roce a půl od svatby. Nebyl to muž vhodný pro mne. Chtěl kuchařku, uklízečku, poslušnou ženušku, někdy i milenku. Vzdělání není vždycky výhra pro rodinný život. Naše země se řadí k těm pokrokovým, kde ženám neupírají jejich práva. Ovšem muži vyžadují stále tradiční rodinné hodnoty. Tak, jak to znali jejich otcové, dědové i pradědové. Ale nejsou takoví všichni.“

Lékařka se podívala na hodinky: „Nezlobte se. Moc hezky se s vámi povídá. Zítra mám ranní službu, musím přijít do práce včas. Velmi si vážím vašeho pohostinství. Moc to pro mne znamená.“

Matka pozvala doktorku na příští neděli zase na oběd.

Zvykli si, že je doktorka pravidelně navštěvuje. Nikdy nezapomněla přinést dětem nějakou maličkost, nějakou hračku pro radost. Všichni se těšili z nového přátelství. Malá Leilí se nikdy nemohla dočkat, až paní doktorka zase přijde. Při druhé návštěvě si začali tykat. Doktorka Leila se mezi nimi cítila jako mezi svými.

Jedno nedělní odpoledne bylo hezky. Po obědě se šli všichni projít do nedalekého parku. Zjistili, že se tam běží závod rodičů s dětmi. Trasa vedla přes park, pak do nedalekého většího parku a zpět. Cíl byl v místě startu. Sami už nemohli běžet, nebyli přihlášení. Každý, kdo chtěl běžet, se přihlašoval hodinu před startem.

Odstartováno.

„Mami, támhle je volná lavička,“ vykřikla Bára. Hned se tam s Ládíkem řítily.

Všichni si zvykli na doktorku Leilu. Děti jí začaly říkat „teto“.

„Mami, už budou dobíhat do cíle. Můžeme se s Ládíkem jít dívat?“

„Nechci, abyste se ztratily. Půjdeme všichni.“ Rozhlédla se kolem sebe. Lekla se: „Kde je malá Leilí? Neviděli jste ji někdo? Myslela jsem, že je pořád s námi!“

„Od startu jsem ji neviděla, myslela jsem, že sedí u tebe,“ řekla vyděšená Bára.

„Já ji taky už chvíli neviděl. Ani neříkala, že někam jde.“

Ládík se zadíval na první rodinku, která vbíhala do cíle. „Mami, mami, podívej!“

„Kam se mám dívat?“

„Podívej se do cíle! Na tu rodinu, co doběhla první!“

„To snad není pravda!“ vykřikla matka. Za chvíli bylo vyhlášení vítězů. Celá rodina, která doběhla jako první, i s jedním maličkým vetřelcem, dostala na krk zlaté medaile. Bylo evidentní, že Leilí se už na startu k této rodině připletla a běžela s nimi.

Jakmile bylo slavnostní dekorování skončeno, běžela malá Leilí ke své rodině: „To koukáte, co jsem dokázala,“ a nadšeně ukazovala svou zlatou medaili.

„Báli jsme se o tebe. Příště mi musíš říct, když někam chceš jít,“ rozhodla vážně matka.

Leilí zesmutněla: „Myslela jsem si, že budete mít všichni radost. Přinesla jsem medaili pro všechny.“ Začala natahovat.

„Ukaž mi tu medaili. Je opravdu pěkná. Jsi dobrá běžkyně, když jsi s těmi většími udržela krok. Jen se o tebe všichni báli. Příště řekni předem,“ podotkla doktorka, objala ji a políbila na tvář.

„Jenže maminka by mi to nedovolila. Bála by se o mne,“ řekla Leilí rozumně, jako dospělá. Všichni se nakonec museli smát. S doktorkou se rozloučili v dobré náladě.

Překulila se studená, nevlídná zima s plískanicemi a špinavými zbytky sněhu na chodnících. Rodina se pomalu připravovala na letní prázdniny v Jordánsku. Na jaře doktorka Leila odjela do své vlasti. Slibovali si, že se brzy uvidí v Ammánu. Čtrnáct dní před odletem, už byly rezervovány letenky. Rodiče chtěli jít vyměnit české koruny za jordánské dináry. Bára přišla domů ze školy a plakala. Nebylo jí dobře.

„Děvče, ty celá hoříš,“ měla třicet devět celých pět.

„To je hrůza, musíš ležet. Pokud ti teplota neklesne, musí tě vidět doktor.“ Za dva dny zavolala lékaře. Konstatoval oboustranný zápal plic: „Musí napůl sedět, napůl ležet. Žádnou námahu. Občas jí měňte polohu tím, že jí přidáte nebo uberete polštář pod hlavou,“ a předepsal spoustu léků.

„Pane doktore, za čtrnáct dní máme letět do Jordánska. U moře by jí asi bylo dobře. Myslíte si, že můžeme?“

„S ní v žádném případě. Nejdřív se musí řádně vyléčit. Pobyt u moře by jí momentálně ublížil. Možná za měsíc, nebo šest týdnů.“

Rodina musela odjezd zrušit. Napsali doktorce Leile, že je to moc mrzí. Nemohou Báru přece opustit, nemá se o ni kdo starat.

Ukolébavka

Malá Leilí se těšila na doktorku. Tajně proplakala několik nocí, ale Báře to za zlé neměla. Milovala své sourozence, i když si s nimi odmítala hrát.

Ten den se maminka vracela z nákupu. Jakmile vkročila do bytu, uslyšela zvláštní tklivou melodii. Nějaká slova v naprosto neznámé řeči. Potichu vstoupila do pokoje. Viděla Ládíka a Leilí sedět každého z jedné strany u ležicí Báry. Oba ji drželi za ruce. Leilí zpívala velmi zvláštní melodii. Bára se usmívala. Už ji nedusil dávivý kašel.

„Kde ses naučila tuhle písničku?“ zeptala se matka.

„Nikde. Najednou mě napadla. Víím, že Barušce udělá dobře. Slova jsem si vymyslela.“

Matka cítila, že celá situace měla v sobě nějakou magickou sílu. Zavolala proto Leile do Jordánska.

Pak předala mobil Báře: „Ano, ano, rozumím. Bude mi určitě brzy dobře. Leilí mi zpívala.“ Podala mobil Ládíkovi. Ten chvilku s touto mluvil a dal mobil Leilí.

„Ahoj teto. Zpívala jsem ukolébavku. Asi jí to pomohlo. Já nevím, odkud znám ukolébavku. Najednou mě napadla.“ Chvíli poslouchala se slzičkami v očích: „Teto, moc tě chci vidět. Přijed' zase k nám, když my nemůžeme za tebou. Budeme se na tebe těšit.“ Leilí byla zcela vyčerpaná. Odešla do ložnice a lehla si oblečená do postele. Za okamžik usnula.

Ráno vstala svěží: „Teta Leila za námi přijede, říkala mi to.“ Celý den se usmívala.

Matka přišla domů, zase slyšela tu zvláštní tklivou melodii. Rychle vzala diktafon: „Kde jen se tohle v malé Leilí bere?“ říkala si v duchu.

Doktorka Leila skutečně přijela. „Mám volno jenom týden. Jak se má marod? Něco pro ni mám.“

Pohladila Barušku po tvářích a dala jí vzácný kamínek z Mrtvého moře: „Určitě se ti bude dobře dýchat. Vrábí se ti síla. Občas si ho podrž v ruce, nebo si ho dej pod polštář. Hlavně, aby ses úplně uzdravila. To je teď ze všeho nejdůležitější.“

Objala Leilí: „Ty jsi naše sluníčko. Hřeješ a přinášíš dobrou náladu,“ řekla jí teta. Rozdala dětem bonbóny a pár hraček.

„Dlouho se nezdržím. Mám s sebou přítele,“ ukázala mamince prstýnek.

„Přijďte spolu zítra na oběd. Moc rádi ho poznáme.“

„Děkuju. Přijdeme velmi rádi. Netroufala bych si ho přivést bez domluvy s tebou. Myslím si, že je ten pravý. Kromě toho je český lékař. Přijel pracovat k nám do Ammánu. Váš národ je mi nějak souzený. Miluju vaši zemi, vaši mentalitu. Váš jazyk docela zvládám. Pro mne je dost těžký, to mi věř. Moc se těším, že vás v Ammánu přivítám. Když ne letos, tak příští rok. Určitě jste zvaní. Moc se těším, až vás provedu Ammánem, ukážu vám naši zemi. Má v sobě obrovské kouzlo.“

Povídali si a domluvili se na zítřejším obědě.

Pak matka donesla diktafon a řekla: „Drahá přítelkyně, něco ti pustím. Tohle zpívá Leilí své setře Báře.“ Pustila nahrávku.

Doktorka ji bedlivě poslouchala. Byla zcela zaražená: „Tohle je naše národní píseň. Je to ukolébavka, kterou původně zpívá matka své dceři. Nyní se zpívá také jako volání mladičkových dívek po lásce.“ Chvilí mlčela, pak se obrátila na Leilí: „Víš co, napíšu ti slova v originále. Nebude vám to vadit, že?“ zeptala se matky.

„Samozřejmě, že ne.“

Doktorka začala psát noty a slova. „Abych vám to vysvětlila. V první sloce se mluví o tom, že je člověku samotnému smutno. Ozvi se mi, lásko moje, kterou neznám. Zpívají mi tady ptáčci a moc se mi po tobě stýská. Druhá sloka je podobná, s tím, že už svou lásku zahlédla, ale zase ji ztratila. Třetí sloka je moc hezká. Nejsladší je první polibek milenců, kteří sedí na lavičce v zahradě a drží se za ruce. Zpívají ptáčkové a těší se z jejich lásky. Naše maminka nám ji často zpívala.“

„Ale kde ji slyšela Leilí?“

„Možná v rádiu, nebo někde na internetu, kdo ví. Moje malá sestřička měla tuhle písničku taky moc ráda. Leilí, pokud se naučíš správně slova, budeš mi tuhle písničku moct zazpívat na mé svatbě. Souhlasíš?“

„Ano, teto,“ blaženě vydechla Leilí.

Druhý den byla sobota. Doktorka přivedla svého nastávajícího na návštěvu. Karel se všem hned zalíbil. Byl to sympatický mladý muž s podmanivým úsměvem a atletickou postavou. Moc hezky se k doktorce Leile choval. Bylo na něm vidět, že ji má rád. Leila mu postupně představila celou rodinu i děti: „Tohle je naše malá Leilí. Má v sobě obrovskou sílu. Jako zapadající slunce, které dokáže prozářit celou oblohu neskutečnými barvami a dává nám naději na další pěkný den. Něčím mi připomíná mou mladší sestřičku Aišu, která už není mezi námi,“ dojatě zašeptala.

„Je mi tvé sestřičky moc líto,“ dodala matka. „Byla jistě milá.“

„Ano, byla nezapomenutelná,“ tiše řekla Leila.

„Mám ji moc ráda. Viděla jsem fotku,“ prohlásila malá Leilí.

Doktorka se odvrátila, omluvila se a odešla na toaletu.

„Řekla jsem něco špatného?“ ptala se Leilí maminky.

„Ne, miláčku, nic jsi neudělala. Někdy se stane, že zemře i mladý člověk, ale nám to nehrozí. Podívej se na Barušku, už je jí skoro dobře. Ty jí zpíváš a ona se uzdravuje. Určitě pojedeme navštívit tetu Leilu do Ammánu. Bude se ti tam líbit, uvidíš.“

Za chvíli se doktorka vrátila a již klidně řekla: „Chtěli jsme stejně přiletět do Čech. Karel mě chce představit svým rodičům v Liberci. Zítra tam jedeme.“

„Kdy bude svatba?“ zeptala se matka.

„Asi za měsíc tady v Praze. Jste samozřejmě všichni srdečně zvaní. Navíc vás prosím, abyste zastupovali mé příbuzné,“ řekla nadšeně.

„Bude nám velikou ctí,“ řekli všichni zároveň.

„Bydlet chceme v Ammánu. Vše záleží na tom, abychom tam měli společnou práci. Doufám, že příští léto přijedete a budete našimi hosty.“

„Moc se těšíme,“ nadšeně křičely děti.

„Snad nám do toho nic nepříjde,“ slibovali rodiče.

Nastal konec srpna. Malá Leilí se chystala do první třídy. Nemohla se dočkat. Byla velmi zvědavá, co ji tam čeká. Toužila po tom učít se spoustu nových věcí.

Hned po této události nadešel den svatby doktorky Leily s doktorem Karlem. Děti vypadaly jako andílci. Obřad se odehrával na Vyšehradě. Oslava byla zajištěná v sále hotelu Zlatá husa na Václavském náměstí. Nevěsta Leila vypadala moc hezky. Tatínek malé Leilí ji vedl k ženichovi. Jakmile ji opustil a sedl si na místo, předstoupila malá Leilí před svatebčany a začala zpívat svou oblíbenou píseň v originále. Všichni byli dojatí. Nevěsta ji chytila do náruče, zlíbala její tvář a zašeptala: „Aiša by byla nadšená. Byla to její zamilovaná píseň. Děkuji ti.“ Leilí byla v sedmém nebi, nadšená z úspěchu. Moc se jí líbilo běhat mezi hosty v pěkných bílých šatečkách. Měly s Bárou

hodně podobné šaty. Ládík v bílém obleku měl bílou vestu, bílého motýlka a bílou košili. Sáčko si položil přes opěradlo své židle, jak to viděl u dospělých mužů. Děti byly ve svém živlu. Nikdo je neokřikoval. Pak se ale stalo, že Ládík běžel za Leilí těsně kolem stolu, na jehož okraji stála láhev slivovice. Ládík se smekl, v poslední chvíli se zachytil ubrusu a strhl na sebe láhev. Ta se odrazila, na čele mu způsobila bouli, spadla na zem a rozbila se. Kvalitní slivovice se na něho vylila. Matka vše zahlédla, ihned vystartovala. Už se chtěla zlobit, ale přiběhla Leilí a řekla: „Ládík za nic nemůže, to se stalo mou vinou. Promiň, mami.“

Koukla na maminku smutným pohledem, že se matka rozesmála: „No dobře. Jděte se na pokoj převléknout, nebo raději ne. Jdu s vámi. Kdo ví, co byste ještě vyvedly.“ Ládík měl naštěstí ještě jeden letní oblek s sebou. Matka byla předvídavá, že mu jeden na celou oslavu stačit nebude. Přičichla k Leilí a zjistila, že není vůbec slivovicí politá. Mohla tedy zůstat ve svých bílých šatech.

Jakmile zůstaly děti samy, Ládík chytil sestru za ruku: „Leilí, moc ti děkuju, žes to vzala na sebe. Ty dokážeš udělat smutný pohled s těma tvýma zelenýma očima, že tě každý hned lituje. Tobě nikdo neublíží. Pokud by se tak přece jen někdy stalo, budu vždy blízko. Ode dneška se stávám tvým osobním rytířem, i když budeš třeba na druhém konci světa,“ políbil svou sestřičku na tvář.

Leilí se jen usmála: „Díky, bráško, ráda jsem to udělala.“ Pak zašeptala pro sebe: „Maminka by ti určitě dala pár pohlavků.“

Novomanželé doktorka Leila i doktor Karel zářili štěstím. Jen jedna věc je trápila. Musí brzy odjet do Ammánu. Karlovi rodiče zůstanou tady, kvůli práci. Na dovolenou však určitě přijedou k nim do Ammánu.

Do roka se jim narodil chlapec Semi, pak ještě postupně další tři děvčátka, Aiša, Kamelia a nejmladší Lilia. Doktorka Leila měla s

děťmi spoustu práce. Přijeli Karlovi rodiče, aby pomohli. Tak se stalo, že rodina malé Leilí opět odložila návštěvu na pozdější dobu.

Leilí byla výborná školačka. Hezky malovala a vynikala ve zpěvu. Matka ji přihlásila do malířského a pěveckého kroužku. Jednoho dne, při schůzce rodičů, je vyhledala učitelka zpěvu: „Dobrý den. Velmi mě těší, že vás poznávám. Chci vás upozornit na mimořádný talent vaší dcery Leilí. Zpívá úžasně. Bylo by vhodné, dát ji na zpěv k odborníkovi. Měla by také hrát na nějaký nástroj. Buď klavír, nebo housle. Je opravdu vhodný čas, aby začala s klasickým vzděláním v této oblasti umění. Mám pro vás kontakty na vynikající profesory. Je pravda, že je to finančně náročné, ale určitě tím podpoříte její nesporný obrovský talent. Byla by škoda něco zanedbat. Má nejvyšší čas, naše škola jí v této oblasti nestačí. Vaše dcera Leilí je výjimečná.“

Rodiče se dlouho nerozmýšleli. Jejich děti pro ně byly vším. Rozhodli se zařídit pro Leilí hodiny zpěvu i hru na housle. Dívka jen kvetla. Neustále se usmívala, bylo na ní vidět, že je ve svém živlu. K tomu ještě pěkně malovala. Za pár týdnů v malířském kroužku pokryly stěny jejich domova hezké obrázky.

O prázdninách opět přijela do České republiky doktorka Leila s manželem Karlem. Přijeli hlavně za Karlovými rodiči. Navštívili i rodinu malé Leilí v Praze. Leilí zírala na uzlíček, který nesla teta Leila v náručí.

„To je maličký Semi. Náš syn. Pochovej si ho, jestli chceš. Sedni si a já ti ho dám do náruče,“ usmála se teta Leila.

Dívka byla velmi vzrušená. Vzorně si sedla do křesla. Tvářila se jako dospělá. Přijala do náruče Semiho. Ještě nikdy neviděla z blízka někoho menšího, než je sama. Malý Semi začal plakat. Leilí mu začala velmi něžně a potichoučku zpívat jordánskou ukolébavku

v arabštině. Chlapec přestal plakat a upřeně Leilí sledoval. Pak se začal usmívat a mával ručičkami. Nakonec se zklidnil a usnul. Leilí byla v sedmém nebi. Jako kdyby byla nějak spojená s malým tvořečkem v jejím náručí. V té době jí bylo sedm let. Cítila velkou náklonost k malému Semimu. Byl to pro ni nezapomenutelný zážitek.

Další rok o prázdninách opět přijela teta Leila s rodinou do Čech. Přišli na návštěvu k rodině malé Leilí.

„Jé, on je pořád tak maličký jako vloni,“ žasla nad malým uzlíčkem Leilí.

„Ale kdepak, tohle je Semiho sestřička Aiša. Semi je tady,“ smála se teta a ukázala na manžela, který držel v náručí ročního syna Semiho.

„Páni, ten vyrostl,“ žasla Leilí.

Karel postavil syna a ten k ní zamířil.

„Asi tě už neunesu,“ zasmála se. Sedla si a vzala ho na klín. Opět začala zpívat ukolébavku. Přitiskl se k ní.

Doktorka Leila si vážila rodinných vazeb, proto zvala Karlovy rodiče na několik měsíců k sobě do Ammánu. V létě se vídali v Čechách.

Sama měla plno práce kolem dětí, protože postupně přibýly ještě dvě holčičky.

Malá Leilí

Šla léta. Leilí velmi ráda chodila do školy. Přestože její talent byl vysloveně umělecký, jak hudební tak i malířský, vynikala také v matematice. Ráda hrála šachy.

Bára studovala pedagogickou školu, bude učitelkou.

Ládík studoval programování počítačů. Rodiče z nich měli radost. Když bylo Leilí patnáct let, rozhodla se jít na konzervatoř, obor operní zpěv. Zároveň studovala hru na housle. Tím určila svůj další umělecký vývoj.

Malování jí zůstalo jako koníček. Dokázala zachytit zvláštní okamžiky, dávala do obrázků silné emoce. Totéž dokázala v hudbě. Na konzervatoři byla ve svém živlu. Poznávala stejně zaměřené mladé lidi. Velmi se sblížila s dívkou ze svého ročníku jménem Jacqueline.

„Jacqueline je zvláštní jméno. Je hodně dlouhé. Připadá mi, jako kdyby se skládalo ze dvou jmen,“ uvažovala Leilí nahlas před svou kamarádkou. „Budu ti říkat Lin. Mohu ti tedy říkat Lin?“

Jacqueline se smála: „Jistě, že můžeš. Docela se mi líbí jméno Lin. Říkáš to velmi jemně. Vidíš ty dva kluky na protějším chodníku?“

„Ano, vidím. Co je s nimi?“ zeptala se nechápavě Leilí.

„Ten blondák je můj. Slíbil mi, že dnes vezme s sebou nějakého kamaráda. Půjdeš s námi do Slavie na kaffičko?“ zeptala se svůdně Lin.

„Chtěla jsem si ještě nejmíň hodinu procvičovat některé pasáže árií. Musím si to všechno pečlivě projít.“

„Zítra je taky den. Jsou teprve dvě hodiny odpoledne. Když se ti nebude ten tmavovlasý líbit, můžeš se vrátit a pracovat. Aspoň bu-

deš vědět, že jsi neprošvihla žádnou příležitost seznámit se s někým zajímavým," rozhodla Lin.

„Když myslíš..." a odešly za kluky.

„Dovol, abych ti představila kamaráda Pepíka a jeho kamaráda Frantu. Tohle je moje kamarádka Leilí.“

Všichni se pozdravili a vyrazili do Slavie na kávu. Chvíli ještě chodili po Národní třídě, pak se zastavili na Václavském náměstí. Odtud se dostali až na Letnou. Frantovi se podařilo chytit Leilí za ruku a vedli se spolu jako přátelé.

Na lavičce začali kluci své dívky líbat. Lin se to líbilo, bylo vidět, že už se s Pepíkem líbala.

Leilí byla v rozpacích. Zpočátku kladla odpor. Pak se podvolila. Líbání se jí docela líbilo. Potom se Franta osmělil a dotknul se jejích ňader. „Ne, tohle nedovolím," vyletěla jako střela. „Měla jsi mi říct, že jsou to sexuální maniaci," vyhrkla zmateně a utekla pryč.

„Je normální? Snad jste stejně staré. Neříkej mi, že v sedmnácti je panna," řekl s úžasem.

„Vím jenom, že jsi blbec. Byl jsi moc nedočkavý," řekla otráveně Lin. „A ty Pepíku, příště s sebou neber žádné kamarády. Neumějí se chovat," šeptala smyslně Pepíkovi. „Nepůjdeme k tobě?"

„Jasně, že váháš. Hele, Franto, je mi líto, že ti to nevyšlo. Uvidíme se zítra ve škole.“

„Buchta jedna pitomá," ulevil si Franta jen tak pro sebe. Přisedl k osamělé dívce, která si četla knihu s názvem Velká láska.

„Promiňte, slečno, je vedle vás místo?" zeptal se.

V té chvíli Leilí běžela domů. Cítila se nešťastná. Probudila se v ní veliká touha po lásce, ale intimní hrátky bez vztahu pro ni nepřicházely v úvahu. Cítila se pošpiněná. Dlouho se drhla pod sprchou v místě, kde se ten padouch dotkl jejího ňadra. Pak vyšla ze

sprchy, lehla si do postele a rozplakala se. Cítila se bezmocná, osamělá, ztracená. Usnula a spala až do rána.

„Už je ti líp?“ ptala se starostlivě Bára. „Včera jsme tě nemohli vzbudit k večeři. Asi se o tebe pokoušela viróza.“

„Máš pravdu, nebylo mi dobře. Už je vše v pořádku,“ smála se. Byla šťastná, že dobrodružství přestála bez újmy. Leilí měla hodně nápadníků, ale skoro žádný nevydržel její odmítání. Jen spolužák Vilém, který studuje hru na hoboj, jí vždy stojí po boku, připraven pomoci. Pravý kavalír. On ji hluboce miluje, je velmi rád v její blízkosti, přestože ví, že Leilí má k němu pouze kamarádský vztah.

Jacquelin je krásná dívka. Její kouzelný mezzosoprán obdivuje každý, kdo má to potěšení ji slyšet zpívat. Na rozdíl od Leilí, která působí křehce a nepolapitelně, je Jacqueline silná osobnost plná života. Nelze ji přehlédnout. S Leilí se dobře doplňují. Jako ročníkový úkol dostaly obě mladé dívky Flower duet z opery Lakmé. Leilí zpívá part Lakmé, dceru kněze Nilakantha. Její nádherný soprán zní jako z jiného světa. Barvou hlasu ji neuvěřitelně doprovází Jacqueline v roli její otrokyně Malliky.

Staly se hvězdami ještě na konzervatoři, přestože se o to vůbec nesnažily. Obě se zúčastnily několika mezinárodních soutěží. Třikrát byla první Jacqueline. Dvakrát vyhrála Leilí. Jako vítězky mezinárodních soutěží dostaly obě nabídku na představení Lakmé ve Vídeňské opeře. Obě slavily veliký úspěch.

Tam se také jejich cesty rozešly.

Jacqueline se zabydla v Pařížské národní opeře, Opéra National de Paris.

Leilí dostala velmi prestižní nabídku na účinkování v opeře v La Scale v Miláně v představení dramatické opery Giacomu Pucciniho Gianni Schicchi. Bylo jí pouhých devatenáct let. Za dva roky dostala

nabídku do berlínské opery, kde zpívala Královnu noci v Mozartově Kouzelné flétně.

Začala veliká kariéra obou mladých umělkyně.

Hluk

Stará paní Božena Vrátná měla lehké spaní. Náhle jí vzbudila nějaká rána: „Určitě se něco děje v bytě nade mnou,“ pomyslela si. Rozsvítila a koukla na hodiny visící na stěně. Byla přesně půlnoc. „Nebo se mi jen něco zdálo?“ Otočila se na druhý bok. Vtom uslyšela rychlé kroky na schodech. Bouchly domovní dveře: „Zase nějaký flamendr. Ted' neusnu. Rychle vstala a běžela k oknu do ulice. V dálce zahlédla siluetu vyššího člověka. „Ani nepoznám, jestli je to ženská nebo chlap. Nikoho mi nepřipomíná. Jenže osvětlení je mizerný, moje voči taky. Stejně je to jedno. Ted' budu koukat do zdi několik hodin, než usnu. Vlastně ne, mám rozečtenou tu prima detektivku,“ vzpomněla si s potěšením. Vyštrachala brýle, vzala knihu a pohodlně se uvelebila v posteli. „Ted' můžou dupat a řídit, jak chtějí. Nic mě nevyruší.“

Ráno ji vyburcovalo zvonění.

„Co to má znamenat?“ rozespale zamumlala. „Půl devátý,“ řekla otráveně. „Na pošťáka je brzo.“

Zachumlala se více do peřiny.

Zvonění se ozvalo znovu ještě naléhavěji.

„Sakra, zase nějaký prodejci otravujou lidi,“ pomyslela si.

Naštvaně vstala, hodila na sebe župan, vklouzla do starých bačkor a šourala se ke dveřím: „Už letím! Snad nehoří,“ vykřikla mrzutě.

Koukla se dveřním kukátkem. Spatřila nějakého muže.

„Co si přejete? Neznámým neotvírám,“ řekla rezolutně.

„Kriminální policie, kapitán Bartoš,“ řekl muž za dveřmi. Ukázal služební odznak.

„Copak jsem provedla?“ ptala se bázlivě, když pootevřela dveře.

„To nám řekněte vy,“ zasmál se kapitán.

„Nevím o ničem, co bych měla přiznat. Navíc nechodím ani ke zpovědi,“ chtěla zabouchnout dveře.

„Promiňte, musíme s vámi mluvit,“ vsunul muž nohu mezi dveře. „Neslyšela jste náhodou v noci nějaké zvuky? Nevšimla jste si něčeho?“

„To si pište, že všimla. Zase nade mnou flámovali. Třískali dveřma nebo co. Vzbudila mě nějaká rána, jako když upadne mrtvola...“ zmlkla a zavrávala.

Bartoš okamžitě vnikl dovnitř. Zachytil ji právě včas. Kdyby se uhodila o skříňku poblíž, mohla si přivodit vážné zranění.

„Pomůžu vám do pokoje. Kudy?“ Ukázala rukou směr. Dovedl ji do staře zařízeného obýváku.

„Přinesu vám vodu. Kuchyň najdu...?“

„U vchodu,“ hlesla.

„Musím vám sdělit,“ začal vysvětlovat kapitán, když se napila a nadechla, „že v bytě nad vámi byl nalezen mrtvý muž.

„Bože, snad ne Toník?“ vydechla.

„Bohužel. Pan Antonín Javor. Řekla jste, že nad vámi zase flámovali. Stávalo se to často?“

„Jen občas.“

„Můžete mi říct, co přesně jste slyšela?“

„Vždyť vám to povídám. Vzbudila mě o půlnoci rána, jako když..., to už víte.“

„Petrně se vám podařilo zvuk určit přesně. Jak víte, že byla půlnoc?“

„Asi proto, že mám hodiny.“

„Svítící?“

„Na to nemám, lampička stačí. Vím jenom, že někdo utíkal po schodech. Jenže nevím kdo. To víte, než vylezu z postele, byl už na ulici. Viděla jsem jen siluetu.“

„Co nám o té postavě můžete říct?“

„Byl to asi dost vysoký chlap. Jenže dneska jsou i některý ženský vysoký.“

„Co ještě?“

„Měl na sobě něco tmavýho. Možná rifle a nějakou bundu. Víc nevím.“

„Nesl nějaké zavazadlo?“

„Teď, když se ptáte, si vybavuju, že jo. Měl nějakou velikou tašku, asi cestovní.“

„Výborně. Ještě něco?“

„Snad jen to, že pelášil. Jo, bylo mi divný, že s těma berlema nějak utíká.“

„Šel o berlích?“ překvapeně se zeptal kapitán.

„No, šel a nešel. Von je držel v jedný ruce. Přes rameno nesl velkou tašku. Vypadalo to, že se zázrakem uzdravil a berle už nepotřebuje.“

„Máte obdivuhodný postřeh,“ usmál se Bartoš. „Kdybyste si na cokoliv vzpomněla, určitě zavolejte. Ještě se za vámi staví můj kolega, dá vám podepsat protokol.“

„Copak jsem něco provedla?“ vyděšeně se zeptala. Pak se uvolnila: „Já vím, mám vám to říct sama, jak jste mě prve vyzval.“

„Správně. Máte výbornou paměť,“ srdečně se rozloučil kapitán.

Javorovi

„Co si přejete?“ otevřela Jana dveře.

„Kapitán Bartoš, kriminální policie. Můžu s vámi mluvit?“

„Něco se stalo?“

„Ano. Vyšetřujeme vraždu Antonína Javora.“

„Co že?“ nechápavě vydechla.

„Můžu dál? Je váš manžel doma?“ zeptal se, když usedli v obýváku.

„Ne, už odešel do práce. Odchází v sedm.“

„Řekněte mi něco o vašem příbuzném?“

„Antonín je bratr mého manžela. Žije s manželkou Marií. Děti zatím nemají. Brali se před půl rokem.“

„Kde pracoval pan Antonín?“

„To je hrůza!“

„Klidně se napijte, nadechněte se. Nespěchám.“

„Toník pracoval doma, něco přes počítače.“

„Aha. Co jeho žena?“

„Je spoluvlastníkem lékárny tady za rohem. Vystudovala farmacii. Do práce může v papučích, jak se říká.“

„Nevíte, kde je teď?“

„Vím. Má týdenní školení na Šumavě. Prosila mě, abych občas mrkla na Toníka. Věčně je, vlastně byl zahrabaný do počítačů. Někdy by ani nejedl, nebýt jeho ženy Marie.“

„Nevíte náhodou, kde mají to školení?“

„Bohužel nevím.“

„A číslo jejího mobilu máte?“

„To ano,“ ochotně nadiktovala její číslo.

„Kdy jste Antonína viděla naposledy?“

„Včera odpoledne. Chtěl, abych mu koupila šampaňské a chle-
bíčky. Donesla jsem mu nákup asi ve tři. Omlouval se, že mě tím
obtěžuje, ale čekal nějaký důležitý hovor, asi z ciziny.“

„Podle čeho tak usuzujete?“

„Protože říkal, že mu bude volat nějaký kolega a bude chtít údaje
z prodeje. Nevím vůbec, o co šlo. Mám dojem, že chce firmu prodat,
ale nic o tom nevím.“

„Myslíte si, že to před vámi tajil?“

„Ne, to si nemyslím. Občas o své práci i začal mluvit, ale nikdo
z nás odborné termíny nezná.“

„Měl nějaké společníky?“

„Pokud vím, neměl. Jen pár kamarádů, které neznám. V podstatě
k nim skoro nikdo nechodil. Marie bývá většinou do večera
v lékárně. Někdy jsme k nim zašli. Nikdy Toník nevydržel u stolu.
Každou chvíli koukal na monitor. Prý sleduje, jak si vede firma.
Ale co vlastně sledoval, nevím.“

„Můžete mi ještě říct, jak se jeho firma jmenovala?“

„Nevím. Jednou si dělal legraci, že prý sežene letenky za pár ka-
ček.“

„Netušíte, jak si vedl finančně?“

„Kdybych měla soudit podle toho, co si nového kupovali, řekla
bych, že mizerně, ale možná se pletu. Rozhodně něco vydělá Marie.“

„Můžete se s námi podívat nahoru do jejich bytu, abyste nám
řekla, jestli se něco neztratilo?“

„Jestli to musí být, půjdu,“ řekla váhavě.

„Hodně nám pomůžete.“

„Panebože!“ vykřikla Jana. „Co je to za nepořádek? Tady chybí tři
fotky,“ ukázala na prázdné fotografické stojánky.

„Jaké?“

„Myslím, že dvě byly ze svatby a jedna z dovolené.“

„Odkud?“

„Asi z Bulharska.“

„Byli tam jen manželé Javorovi?“

„Ano. Děti nemají. Nikdo jiný na nich nebyl.“

„Co ještě chybí?“ ptal se Bartoš.

„Tady byl vždycky počítač. Pořád u něj seděl. Vidíte ty dráty? Někdo ho asi vzal.“

„Co ještě?“

„Tohle je divné. Tady v kukani mají lyže, hůlky. Byly tady i trekingové hole. Teď je nevidím. Snad je někdo neukradl? Není to moc drahá záležitost. Stojí asi od 500 do 1000 Kč. Vlastně si vzpomínám, že nám je ukazoval. Rozhodl se chodit na vycházky. Začínala ho zlobit páteř, bolet klouby. Jednou měl zánět sedacího nervu. To všechno byl následek neustálého vysedávání u počítače. Říkal pak něco, že si sehnal nějaké extra speciální hole, které jsou odlehčené, skládací a z nezvyklého materiálu. Měli na sobě krokomeř nebo co. Neprohlížela jsem si je zblízka. Přišly mi normální. Nevím nic bližšího. Ještě jsem se tenkrát ptala, jestli jsou s motorkem. Neuměla jsem si ho na vycházkách představit,“ rozplakala se.

Pak zavadila zrakem o střepy na zemi: „Panebože,“ vykřikla. Snad to není láhev od šampusu, co jsem mu donesla?“

„Rozhodně to je vražedná zbraň,“ přisvědčil kapitán.

Udělal se jí nevolno. Odběhla na záchod.

„Promiňte, doufám, že jsem vám nepokazila stopy,“ omlouvala se při návratu.

„Technici už tu byli. Všechno máme zajištěno, nafoceno, vzorky odebrány.“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit. Nikomu neublížil, s nikým se nehádal.“

„Buď šlo o loupežné přepadení, nebo přece jen někoho pořádně naštvál,“ loučil se Bartoš. „Kdybyste si na cokoliv vzpomněla, zavolejte. Kde najdeme vašeho muže?“

„V práci, jako vždycky.“

Napsala mu adresu.

Strýček Tony

Zazvonil telefon.

„Ahoj mami, jak se máš?“ ptala se Leilí.

„Holčičko moje zlatá, doufám, že se máš dobře,“ uslyšela vážný hlas své matky.

„Co se stalo? Jsi velmi smutná.“

„Máš pravdu. Nechci tě rmoutit takhle na dálku. Jenže ty cítíš všechno. Umřel strejda Tonda, tátův bratr.“

„Co se mu stalo?“

„Ani to snad nedokážu vyslovit. Zabili ho,“ dodala plačky.

„Kdo?“

„Nevíme. Stalo se to včera v noci.“

„To je hrůza,“ vydechla Leilí. „A co teta?“

„Marie nebyla doma. Musela na týden na školení někam na Šumavu. Kdyby byla doma, možná by se to nestalo.“

„Nebo by zabili i ji,“ vzdychla dcera.“

„Jo, asi máš pravdu. Jedna ženská ničemu nezabrání.“

„Mám týden volna. Stejně jsem chtěla přijet. Sednu na první volné letadlo. Musím být s vámi.“

„Děkuju ti, Leilí, jsi moc hodná. Nezlob se, že tě takhle zatěžuju na dálku.“

„Dobře, že jsi zavolala. Za pár hodin jsem doma. Pá. Držte se. Myslím na vás na všechny. Hlavně na tátu.“

Hned obvolala aerolinky a odjela na letiště.

V kanceláři

Jakmile se kapitán Bartoš se svým týmem vrátil do kanceláře, zazvonil telefon.

„Bartoš, slyším.“

„Ahoj Pepo, zatím nic závratného nemám. Jen to, že láhev šampusu byla vražednou zbraní. Odpovídá tomu zranění na spánku. Kdyby se útočník trefil trošku vedle, nemuselo dojít ke smrti. Patrně šlo o útok improvizovaný. Víc ti zatím neřeknu. Žádné otisky, přesně řečeno setřené.“

„No, tos mi moc nepomohl, ale stejně díky. Snad příště.“

„Málem bych zapomněl. Něco přece máme, vlas. Máme kliku, je i s kořínkem. Rozhodně není oběti. Může být manželky. Jakmile se objeví, potřebuju od ní materiál na srovnání. Chvilku zabere, než laborka určí, zda jde o vlas ženský nebo mužský,“ zakončil svou úvahu patolog.

„Díky moc. Takový vlásek někdy dokáže zázraky,“ zajásal kapitán.

Pak se obrátil na svého mladého kolegu podporučíka Miloše Brumlu, zvaného Ait'ák pro své znalosti ohledně počítačů.

„Ait'áku, potřebujeme zjistit, čím se živil zavražděný Antonín Javor. Mrkni do své kouzelné skříňky, jestli něco zjistíš.“

„Rozkaz, šéfe, už se nořím do tajů internetu.“

„Atletko,“ oslovil mladou ženu, poručíka Alenu Malou, „musíš vyrazit na finančák. Zkus na ně zapůsobit svým šarmem. Zjisti, jestli pan Antonín Javor podával daňová přiznání. Snad nebudeme potřebovat soudní příkaz. Spoléhám na tvou diplomacii.“